

ભર્તૃહરિ નાટકનાં

III ગાયનો ૧

1923

1923

જાન્યુઆરી ૧૯૨૩

શા. મંગળા

સુરત ખરાનપુરી

પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં

172 આજીવિ

૧૦૭૦૧

ભત્રીહરિ નાટકનાં ગાયમેલો

વિદ્યાપીઠ ગુપ્તાચાર્ય
અમદાવાદ
૧૯૭૭

પ્રભુ પ્રાર્થના

સુવધાર—

(રાગ બિમલપદાસ્ત) માત્ર ૧૦૮ મી. ૬૮-સંગ્રહ

સ્મરણ હર હર શશિધર ચંદ્રશેખર,
અધર હર દુઃખ તાપ હે મહેશ્વર. સ્મરણ ૧
આ શું સંતોષ સતિ પતિ કતી અકળ ઇશ્વર;
પ્રભુતપાળ દીનદયાળ નમ્રેશ્વર. સ્મરણ ૨
ધર અલકાંડમૈયા શ

મકર. સ્મરણ ૩
હર

સ્મરણ ૪

(પાદશાહ નાચી)

હાર કરો મહારી

ના દીવ ધારી

મેઘા પુરો,

૧ ચુરો.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય .

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૦૭૦૪ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ભાવૃદ્ધિ - ગાયત્રી

વિષય ૬ - ૧૨૪

લે તુ અમરફળ તું સુખેથી. ૬૨૦

અમર ઇંદ્ર તું આ ફળ ખાધે,

હર દુખ હર બળ રોજ જીએથી. ૬૨૦

સોમહત્—(મનમાં) (અવર મહન અવરેશે)

અનર થઈ શું કરવું આ ફળ ખાઈ અમર,

ભોગવી ખુબ મારો દુખ દોહામ,

જીવ્યાથી તો બહુ મરવું. આ ફળ ૦

સુખ સંપત્તિ વૈભવવર હોય તો,

સફળ આ ફળ ખાઈ કરવું. આ ફળ ૦

માટે જઈ બર્તુંહરી હુખ આગળ,

ફળ નજગણામાં ધરવું. આ ફળ ૦

પ્રાપ્ત થશે ધન યશ સુખ તેથી,

એજ મતે અતુચરવું. અ. ફળ ૦

ખીંગળા— ગીતી,

સુચ દાસી તું મહારી, કર તૈયારી પુજન કરવાની;

શિવસુતને આરાધી, ટાણ ઉપાધી જટ મુજ મનડાની.

ખીંગળા— ગીતી,

કેમ મનનો માન્યો નાચ હજી નાંખ્યો;

શું કોઈ કામભૂગારી રાખાએ બન્ધાન્યો;

કર શૂંરે સખી તેવિજી દુખી જીવન લા સુખી હું થવાની.

જટ જા તું તેડી લાલ લાલ પ્યારી.

દાસી— (શું કામ તણી બંધિહારી.)

ખાઈ લગની શું એથી લાગી,

છે એ અધમજ મુરખ અસાગી.

છે ગમાર ખાસદાર જાણે શું એ પ્યાર માર ખાધ.

સાખી

આડયા થકી અબડાઇએ સોગતથી સત જાય.

ધર્મ નીતિ કુળ રીતિ ને પુન્ય નિકંઠન થાય.

ખાધ.

માળવપતિ માંઢી માનીલો વિધા શુભ ભંડાર,

તે તુમ આધિન છે સદા છતાં ચાહો વ્યભિચાર.

ખાધ.

પીંગળા—

(શ્રી જગપતિ)

ચુપ બોલ નહી નાદાન છોકરી,

તાબેદાર થઇ શું મ્હારી સામે ઉંચરી.

ચુપ૦

જેના સાથે મનહુ માન્યું તેજ ખરો દીલદાર;

હોય હુપ પલુ મન નવ માન્યું તો કરવો તુમહકાર.

ચુપ૦

છે ગમાર પલુ માર ખરો છે કામ સાંત કરનાર,

કાળજડાની કોર ગણું કે હૈવા કેરો હાર.

ચુપ૦

સોમકત—

(પ્રિય પ્રેમ જરણુ ભરણુ)

જમ થાઓ સડા આપનો સમસ્ત કામમાં,

સુકાર્તિ તેજ વીતરો દિગત દામમાં.

જય૦

પ્રતાપ પેદનો અખંડ અવનીમાં રહો,

ત્રપ તાપ પાપ શનુ રોમ વહૂનિમાં રહો.

જય૦

જીન્યાએ સરસ્વતિ વસે. શ્રી કોષમાં સદા;

હીજ ધૈર્યું ધર્મ સત કેરી તાગો આપદા.

જય૦

રોગી અપરરજ પ્રમુ આજે અમર થઇ સદા,

રમ ધર્મ નેક દેવ કરજ કરો આદા.

જય૦

કાવ્ય :—

(મુજ દેહ કૃતાર્થ)

મુજ જન્મ કૃતાર્થ આ થયો,

દેવીનો પ્રસાદ હુમી દેવનાં હસ્તથી પામ્યો,
 નરો રોમ હવે દુર ગયો,
 આભારી છું આપનો હું બહુ છું મુખેથી કહું.
 હુકમ આધિન થું હું કહો તે પ્રમાણે હોડું,
 ગામ ધામ ધન જાગીર કે અન્ય વસ્તુ જોઈએ તે
 ફરમાવો ઝટ બડભાગી થયો. મુખ

અરથરી—

આર્થ.

પ્રાણ પ્રિયા વીણ ફળ આ આર્થ અમર થઈ શું જગમાં,
 થાય અમર જો પ્યારી તો મમ છવીત ધન્ય ખરે જગમાં.

શીંગળા—

આતે શું સ્વપ્ન કે

પ્યારા પ્રાણ આધાર છો ચાર મારા.
 હમઆ ફેરા હાર છો, ચાર મારા.
 સાચા દીલદાર છો, ચાર મારા.
 તુમ વિષ્ણુ તુમજી ગણુ જગ વાલા,
 મમ ચૈવનના શલુગાર છો, ચાર મારા.

સાખી—

બાણસાખ માળવપતિ રહે સદા આધિન,
 તદાપી તજી તેને ખરે થઈ તુમ આલીન
 પ્રીતીની રીતી અજગ્ય છે સ્વામી,
 પૂર્વ પુન્યથી તમને હું પામી,
 ભોગી અમર બરથાર છો, ચાર મારા.

અર્થ—

(લાવણી.)

તું આશક મેં માણક જાની શીદા હુવા મુજ પર પ્યારી,
 ચેન પડે નહીં મુજકું અમતો લગન લગી હૈ મતવારી;
 મોજ મનહ ઉડાવા અમેન ચમન મશયુલ હોડે,

ગયા વર્ષત ધીર હાથ ન આવે કહું સગ્ગ ન વડો થાપે,
 રાગબટી પ્યાલી જર બહાલી પીઓ પીલાવ મેરી જાન,
 જુદાઈ જાનો ન જાની અખતો મેં તેરે પર હું કુર્યાન.

પીંગળા— (થયા છોરે પતી તેજ પ્યારી તનના.)

પ્યારા છોરે તમે પ્રાણથી પ્યારા, મારા નાથ રસીલા છેલા,
 તન મન મન અર્પણ કરી તમને, બની દાસી પ્યારી હા
 હ્રમ સંગે, ક્રમગે, રહું રંગે અંગે અંગ ભેટી પડી
 કર પ્રીય સરળ મમ જીવન અસખેલા. પ્યારા૦

સુખ વૈભવ આ રાજ્યપાટ સહુ, તમ વિષુ દુખ નિહાન;
 મન માંહે, દુઃખ થાપે, ન સોલે, જીવ જાગ્યે;
 પણ પરવશ જરી છું મમ પ્રિય આરે પ્રેમ ઘેસા. પ્યારા૦

બરથરી— (પ્યારા મન મળવાને બ્યાકુળ થાગે.)

બહાલા સમ વિષુ મમ મન અઠળાય,
 પ્રેમ બાલુ મારી કીધો, કારીવા અસલ બારી દુઃખ ન ખમાય,
 જીવ ગમરાય જાય, મહારાજ કરો સહાય;
 મમનાથ થઈ હાથ, રહી સાથ, બીડી બાથ, પ્રીય પ્રીતમ.

બરથરી— (બરસાહે રામ પાની.)

હો રંગ રસની બીની પ્યારી તું વાત અવણ કર મહારીરે. રંગ૦
 વજ્ર સુરત કેતકી પર ઘેણો બ્રમર હું છું પ્રીયકારીરે. રંગ૦
 કાચારી છયા જુદી શું પડશે જોગે રસીલી વિચારીરે. રંગ૦
 મનતો આહે છે અહીં અહર્નિશ વસવા, માનુની મોહનગારી. રંગ૦
 પણ છું દરં હું રાજ્ય પાસામાં રસાયો છું કુમારીરે.
 અન્ય જુદાઈ ન જાણો અનુર સત્ય કહું છું પ્રાણ પ્યારીરે,

પીંગળા— (નિર્મળ શત્રુ સખળ રાજ્યપર.)

અરે અલૌકિક ફળ આ આજે, ક્યાં મળ્યું મારા સ્વામી.
જોતાં દીલ ચામ શાંત રસીલા પૂર્વે પુન્ય વડે;
સાચે સાચું કહો પ્યારા મારા આજે મનેરે,
દેવ કે મનુષ્ય થયું અપ્રાસન કરેથી શું શું મનેરે.

ભરથરી— (ડરમાં તું દીલ સાથ,)

પ્રેમની ક્યારી, પ્રાણથી પ્યારી; પ્રાસન કર હું એ વર ફળ પ્રીતે
અમર થઈ સુખ આપો સુરીને તેથી સકળ પરિતાપન વીને;
પ્રીયે સાચો દીવાનીશું રનેહ સાચેથી.

પીંગળા— ગીતી.

પ્રાસન કરીશ પ્રભાતે, પુલ્કન કરીને પ્રેમ સહીત પ્યારા;
પણ પ્રભુ પ્રેમી હવેથી; રહો નહી તમે નિમિષ એક ન્યારા

વીક્રમ— (ગદાગ્રીબં. થયું.)

વડ વચન શું વહાલા આપ, છે સમગ્રમાર દુખસાધ;
વધી શુન્ય વિષે લુગ્યાઈ, નથી ન્યાય તણી સામાઈ.
હમ ચોરે જીલમ ગુજરી, પાંખડી પાપી વ્યભિચારી,
છળ દુષ્ટ કર્મ કરે ભારી વધ્યું અંતર વરતે છે કેર;
વૈરને ઝેર, અનીતિ છવાઈ.

વડ.

જે રાજ્ય કાજ અધિકારી, સ્થે ફસવત નીતિ વિચારી;
તેથી પ્રજા પીડાએ ભારી, માટે મહારાજ, કરો ઝટ સ્થાય.
પ્રજા સુખી થાય, તોજ સુખદાઈ.

વડ.

ભરથરી— (નાથ નવ કરી.)

અંધ મહારા પીડ પ્રજાનીરે
સુધી સંતાપ, થયો છેરે અમાપ, તે પરિતાપ

ઝડ કાપ, આરા આપું સુગાની
 લેવી ઘટે મલાહ જો કદાચ મહારીરે
 તો હવેથી, હો સુખેથી, કહું સુખેથી, કર તું તેથી
 કામ નીજનું જાણીરે.

બંધુ

પીંગળા— (શેવનમદમાં લમકેલી)

સખી નાચા લાલ હાથ કેમ ન મહારા જાણીલા,
 મધ ડાલા શું રીસાયા તણ કયા કેમ માયા વિસારી મુજને
 સાથી વહાલો જાણીલી.

સખી.

સખી—ધીરજ ધરો નહીં અકળાએ રસવેલી,
 અલખેલો છે રસધેલો હકેલો આવશે હમણાં કલપાંત કરે શું ધેલી.

પીંગળા— ઓ અલખેલા આવો આવો

ઓ રંગ લીના પધારો પધારો પધારોને રાજ
 જંખુજં જંખુજં જંખુજં જંખુજં આપતું નામ.
 વહાલાના નાથનું ક્યાન ધરું ગુણ ગાન કરું,
 જોઈ વાટડી જાની ખાવું કે નહાવું કે પીવું કે
 મુવું કે વાત ન ગોઠે રહેવાની રહુ એક નાથ તણ સહુદાય
 રહે ના રામ વદુ સત્ય વાણી કામણુગારા રહો ન ન્યારા
 પળ જીમ જેવી જાય વારી જાઉં જાણીલા આ.

ઓ

ઓ

પીંગળા— જોજોતે પેલો કુમાર.

શીરતાજ મારા પ્યારા આરોજો આ ફળ આપ.
 આ ફળ ખાય તે અમરજ થાય છે,
 વાયે પ્રમળ પ્રતાપ.
 રોજ રોજ આપણે માણીશું રંભે
 ટાળીશું મનના સહુ તાપ

જીવીત ધન્ય મુજ આપ જીવનથી,

નહી તો પરીતાપ અમાપ.

શીરતાજ

અર્થપાલ— (આવો આવો અલખેલા છેલા આ ધડી)

જીવો જીવો જીવો મેરી મેરી જનન તું.

બહુઆંધ અરમાન દીલોજનન તું,

દીલખર માથુંક તુને ક્યા આપાશ છે;

મોખત માયાના જના સાપાશ છે,

કલ સુખે ખાઉંઝા ધ્યારી અમર હોડંઝા મતવારી;

ઝહાતી છે મુજ બરેંસાથી અહરી.

જીવો

પીંગળા— ગરહમને દીલ સમનકું દીયા

શું સતાવે છે વિક્રમ તમને ઠીક થકુ તેનો ઘાટ.

રાજ પાટ ઠાઠથી છોડાવું તમ માટ,

દેશવટો દેવડાવું કાલે તો અરી ખાત્રી સુતાજ;

સાપકેરા રાક્ષમાં કર નાખ્યો થાય અહાજ,

માળવ પતિ છર્ચા કરે તુમ પર તો તેને કહે ઠાર,

તો વિક્રમો શું વિસાહમાં કહો મારા તરદાર.

અર્થપાલ— (ખીહાગ ગજલ)

યહ ફળ દેકું મેરી આસનાકે તો પ્રુમ મળહ પડે,

હોગી અમર તો યહ બંદેકે ક્યા બહાર હોડે.

એકઆરામ હુસનુમાસે લેઈ દો મુએ અઝી,

પુદા શુકર કરેજો મોહ ખાત છે સઝી.

યહ

ગુલિકા— (મારો પાવન કરીયો પલંગ)

મારા શોખીલા રંગીલા લાલ, મોજલાલ મન મમતા છે,

દીશો આજ આનંદમાં છેલ.

મોજી

કહો કોડીલા કંચણ, રંગ-રસોલી વાત;

શું લાભ્યા ? સંતાડીને, કહો ક્યાં વસીયા રાત. મોહ.

અધ્યાપાણ— (જળ ભરનેકે જાત જમનાકે)

લાયા અમરદળ અથે અલખેલી તારીફ મનકી કમા કરેરે,
ખાવે અમરદળ અમર હો જાવે અલાખલા સખ જાચ પરેરે. લાયા.
અમર હોજતો મથે ખાકે મમર મેરે તેરેથીન કયાકામ સંરેરે,
ઇસ લીયે તું ખા દીક્ષેજની મોંતત મેરી આવેગી મનરેરે. લાયા.

શુષ્કિકા— (ત્રીતાલી ચોપાઇ)

વાહ વાહ જાની જીમર છે સામાજ

કરવા અમર કરીયો પ્રવાસ.

છું આભારી અતીસે તમારી,

વાર વાર જાઉં બલીદારી.

આણા આપની માથે ચડાવી,

પ્રાશન કરીજ પ્રમાતે વધાવી.

શુષ્કિકા — (રામ સીતાજીના મહીનનો)

કીધાં પૂરે પાપ અમાપ, જેથી વેસ્યા થઇ ખરી;

કરી દુષ્ટ કર્મ જનાતાર, છળથી ઘરઘન હરી. કીધાં.

એવો અધમાધમ અવતાગ, છતાં રજ ખાઇને;

થવા અમર આહે કોણ, આપ મુરખ મલકાઇને. કીધાં.

જે જે ગૌઆણણ પ્રતિપાળ, માર્ગવપતિ ગુણ નીસો;

થવા અમર યોગ એ રામ, રસીક રસ રંગીસો. કીધાં.

કર ભેટ આ રજ નેટ, થયો કામ તે થી;

ધન ઇજતને સાચાશી, મને મળશે નહીં. કીધાં.

ભરથરી—

મલપતિ તલપતિ.

લટકતી મટકતી મળગતીરે, રતીબાર નથી તુજ સભી રતીસતી.
 અગોઅંગ મોહની છે મોહક રસોલી,
 હરખતી અતુપમ છે મુખાકૃતીરે રમી.
 મંદ મંદ હાસ્ય મધુર વચન મન વેધક;
 પ્રીતીપાત્ર પ્રેમી નજરે નિરખતીરે. રતી;
 ચેટકવડે ચોરુ' ચિત્ત મહારં તેતો અતુર;
 થઈ રહ્યા આધિન માળવા પતીરે. રતી.
 ત્રયશત સાડ સ્ત્રીઓ તજી તુજ સાથે,
 અહનીશ રંગે રમું છું રતિરે. રતી.
 ખાતપાન ગાન તાન ધ્યાન ગોઠે નહિ,
 લાગી છે અખંડ તુજ વિષે વૃત્તિરે, રતી.
 અનંત રંગ રસા સંગ રમીઓ નીજ નાર,
 વ્યર્થ યોગો જન્મ પામ્યો અવગતિરે. રતી.

પિંગળા—

મોહી રહ્યા છું મંદહાસ્યમાં.

ચરણકમળ ચીવ મહાલું છું, રસિલા પ્યારા ચરણ.
 તન મન ધન જીવન કરું અર્પણ.
 અહરનીશ રાજ ગુણ ગાઉ છું. રસિલા.
 પ્યારા પ્રાણના મેમાન ખની લેલી,
 વદન નિરખી મમન થાઉં છું. રસિલા.
 જરી આપનો જે વિયોગ યાય બદલા
 તો હું અધીક અકળાઉં છું. રસિલા.
 સ્વામિ સહુણા કરી કંઠી નહિ મારે,
 રસીક રાજ પ્રેમથી રીસાઉં છું. રસિલા.

બ્રાત વિક્રમ તુજ હીત વચને આવે પાદ આ વાર;
હાય હાય નિર્દોષને દુઃખ દેખ પ્રભુનો બન્યો યુનેભાર.

ભરથરી— દેખી તેની વફાદારી
કરો કદી ન વિશ્વાસજી જીનો છે એ કુલકપટનો ખળનો. કરો
એકને સુખથી મીઠ વચન કહી ખુબ રીઝાવે ભાવે.
આંખ ઇસારો વળી બતાવે અન્યને;
મનમાં અવરને કહાવે વાત ગજ બનીએ.

સુખમાં અનંત મનમાં અતિ વિષ મરુતો મારા ભાઈ,
સુખમથી સમજી તેના ભમે ભુલ્યો છું એ જગતાત
ત્રીપયાલપટ પામી બન્યો હું પાવન થવા કાળે,
જગત નિયંતા શરણુ થવ તુજ સત્ય ભાવથી આજે, કરો

ભરથરી (ભેખરે ઉતારો રાજ ભરથરી)
નારી નરકની ખાણુ છે. નારી દુઃખ બંડારજી;
કપટ કુંડની છે મંજુષા, નથી નારીમાં જરા સારજી;
ભામની ભરોસે દોષ ન જુલશે.
સપ્ત વ્યસનની નિશાળ એ. અમળા સઘળા ખાસજી;
નેમ પ્રેમ સૌ પ્રપચના, જુડા છે વચન વિલાસજી. ભામની.
દુઃખપ્રદ જીને સમજીને તજી રટશે જે રામજી;
તે નર સુખી જમમાં સદા, સદા થશે સદા કામજી. ભામની

ખીંગળા— દાહ હઠી છે દુઃખની દીલમાં
શું કરું હવે શાણી સાહેબી, નાથ ગ્રહે શી રીતે હવે. શું
બની કાર્યજ કુર્મો કયા બહુ, સત્ય જીનિતી શિવજી તજી સદા;
કર્મજી કઈથી હું હું મુંઝું હવે મન જીવ અતી દહે. શું
પાપ પ્રપચ કરી નીત પતિને, છેતરી પોખી પામીને.
નષ્ટ કરી નીજ અતિ આપ મતિ, હાય કરું છું હું હવે. શું.

ધરી— પૂર્ણ થયો છે ખેલ

અખીલ નિરજન મેલ ભળ્યું દવે,

પતિત પાવન અધમ ઉધારણ, જગપાલક જગદીશ;

સ્વપ્ન સમાન જુહી જગમાયા, જાણી વિશ્વાધીશ.

યોગી વેષ ધરી ગીરી વનમાં, વશી રત્ન પ્રભુ અહરનીશ;

ગીઓ—અહાલોક જગે શુભ.

રથધરી—કીસીકા ભેટા કીસીકી બહેની અહા,

રાજપાટ તણ હાક જંગલકે, રામચરણ ચિત્ત લાંગા,

હરીહર સ્મરણ નીરંતર કરકે, હોંકે પરમ મુખાંગ.

આશા અવર ન હમ અમ, મુજકે સીન્દ મુક્તિકી આશા,

હમ દીક્ષા શિક્ષા સતયુક્ત, અનાદો હરિકો દાસા, શુભ.

સી— (અરે લાલદેવ હમ તરફ જલ્દ આ)

ભાવની યોગી આવ્યા ખાસ સુપતિ, લેખા હારમાં સામે ભિક્ષા સતિ;

ગળામાં છે શેક્ષી શીંગી પ્રિયનાથ, કાને મુદ્રા ધારી છે અરપર હાથ.

માતા કહી માથેને ભિક્ષા ખરે, અહો થયું આ શું અનિષ્ઠ અરે.

પ્રીયળા— (મેનાવની માતા નીર ભર્યોરે)

પ્રીય પ્રાણ પ્રીતમણ ભેગ જણ દો કંઈરે કરી,

થઈ વિહ્વલ હું કામાવેશથી ક્યાં કંઈ અમાથ;

કૃપાપાત્ર થઈ આપ દાસીનો માફ કરો અપરાધરે પ્રીય.

હવે સુદ નહિ પકડો કદિએ, કહું સત્ત્વ કરનેડ;

નાર હવા કરી ભેષ્ય પરહરી, ધૂરો મનના દોહ.

અરથરી— (રાજ સહર)

મેરી મેલા જલ્દી ભિક્ષા દેનેરે સત્ત્વ પર્જીલી.

એવ આશય કર હરજગત, સુખ હોય સંસાર;

રાગી નહો મેં હવા વેશગી, કોષ પાવ તદ ચારે. મેરી.

તું નહીં મેરી, મેં નહીં તેરી, સત્ય સમજ તું મૈયા;
 વિષયવાસના વ્યર્થ હેં સત્ય એ, સત્ય હે સમ રૂપેયારે
 રામ નામ રટ રસનાસે, તું હોગા બેડા પાર;
 બીક્ષા ધર્મકી મૈયા દે દે, અગ ન ઝોર અધીકારે.

પ્રીંગળા— (પ્રાણનાથ પ્રાણનાથ પ્રાણનાથરે.) કેરો ૦

અરર અનાથ કરી નાથ ક્યાં ગયા, બહાલી અતી હતી પણ રાખી ન
 ઉજેણીને આપ્યો છેરડાપો પ્રાણધાર, તમ વીના પ્યારા લાગે સુનો આસ
 અરે હામ કોધી કોટી છે પ્રિયર; યુગવી સત્વથી મને કોધો શું હે
 પાવન થવાજ પાપી દેહને દમી, મુકિત સુખ પામું સેવી શંકુને સા
 ભરથરી— (મત ઠરે ધર ધીરજ તું મનમે.)

વૃષભધ્વજ ભજરે તજ આશ અવર મન મેરા, સત્ય જુહ;
 જગતકા સ્વપ્ના નહીં કોમ્પ ચહાં હે અપના, સતસંગ સજરે. તજ
 ધ્યાન તીરંજનકા ધરો, ભરો સુકૃત બંડાર, તરો દુખદ;
 આ ભવ દીધ, વરો મુકિત વરનાર, શીવ શીવ ભજરે
 સર્વપાત્રો— (નાથ કેસે મજકો બંધ છોડાયો)

નાથ ભવ પાપથી પાર ઉતારો. દુઃખ જન્મ સ્મરણના પારો
 નથી જગમાં સુખ જરીએ ત્રાતા; સુત વીત નારી સથોગે,
 દુખદ પ્રપંચી એ માયા થઇ છે, છે સુખ તેના રિયોગે.
 માળવપતિનું જ્ઞાંત વિલોક્ષી,
 ભાર પ્રહો નર નારી સતમાર્ગે ત્રિયરો હે ત્રીવેક્ષી
 બ્રમ જડ માયો ચીસારી નાથ,
 શીવ આરાધન સમ સુખ સાધન; અન્ય નથી પ્રીય ભાંત,
 માટે ભજો સહુ બવંદેથી તારણ, સુખદાતા ભવ-ત્રાતા નાથ.

સમાપ્ત.

